

var et problem, at småproblemer, der måtte være rundtomkring, bliver taget op af ministre og får folk til at tro, at her har vi et kæmpemæssigt problem, f.eks. på arbejdspladserne, hvor de ligger og flyder fem gange om dagen og beder bønner hele dagen. Jamen det er jo ikke noget problem, men det *bliver* det, når ministre går ud og siger det. Og folk, der aldrig nogen sinde har fundet ud af, at de havde et problem, finder pludselig ud af, at de har et problem.

Eller når muslimer i fru Pia Kjærsgaards forstand bliver gjort til et problem. Hvad i alverden er der af problem ved at være muslim eller ved at have muslimer omkring sig? Det er alle de generaliseringer.

Jeg er enig med statsministeren og regeringen i, at kriminelle asylansøgere er et lille problem, men det skygger. Det kaster lange skygger ind over reelle, gode oplevelser, reelle problemer, vi kunne bedre, fordi der er denne lille fnattede gruppe, der ikke kan holde fingrene væk. Jeg er fuldstændig enig.

Men jeg er også enig med hr. Søren Søndergaard i, at man ikke kan nøjes med bare at tro, at vi så har klaret en hel masse ved at få lavet nogle forholdsregler over for de her kriminalister, som vi for min skyld også godt kan se at få varpet ud igen så hurtigt som muligt, når deres sag er behandlet.

Jeg synes, som hr. Kalnæs sagde, da han tog ordet tidligere, at det måske ikke er containerne i sig selv, der er problemet, men at det er containerne forbundet med de tomme asylcentre, som kommunerne ikke vil have mere, hvor lejemålene løber ud, og borgmestrene er helt vilde for at sige nej, der skal ikke flere ind her! Hr. Kalnæs sagde det jo så tydeligt og belyste det med tal. Vi havde tre gange så mange, nemlig 30.000 pladser, for få år siden. Nu har vi 10.000 pladser, og lejemål er blevet nedlagt og bliver det stadig, og borgmestrene værger for sig. Det er dér, problemet ligger. Bare en lille stigning betyder, at der bliver en overbelægning i Sandholmlejren på 160 pct. Det skal nok skabe hygge sådan et sted. Det skal nok skabe idyl og integration.

Derfor må jeg sige, at på den baggrund er det uacceptabelt, at man opbevarer mennesker i containere. Det er uacceptabelt, og vi bliver nødt til i dag at spørge regeringen: Hvad er planen med det her? Jeg kan sagtens tilslutte mig, at man forhandler med kommuner. Jeg ved, det er forsøgt osv., og det er selvfølgelig den bedste løsning, men jeg bliver nødt til at sige, at jeg ikke kan se andet for mig, end at hvis en regering kan

blande sig i, om der skal være storcentre eller ej, så kan en regering også blande sig via en planlov eller på anden vis i, at vi her har en national opgave, der skal løses. Og så skal den altså løses. Jeg vil gerne vide, hvad regeringen vil gøre ved det her.

Jeg vil også gerne påpege, at jo længere den asylventetid er – det er jo banalt – des større problemer får vi. Jeg vil gerne spørge regeringen: Vil regeringen konkret fremsende et aktstykke til Folketingets Finansudvalg om at skabe ressourcer i en periode i hvert fald, så den asylventetid kan bringes ned? De to spørgsmål synes jeg er vigtige.

Og så har der været grinet meget af provokationen fra nogle private, herunder mig selv, der sagde: Jamen så kunne der bo nogle hos os. Jeg vil gerne sige, at det alvorlige bag det, som selvfølgelig er sådan noget halli-hallo, er, at jeg tror, vi begår en stor fejl i Danmark ved ikke at lade danskere, der kunne give en hjælpende hånd, give en hjælpende hånd.

Jeg så på tekst-tv forleden dag, at der i Sverige bor 11.000 flygtninge privat ud af 20.000. I Danmark var det noget med 100 ud af et eller andet antal tusinde, som jeg så ikke lige kan huske. Men det er klart en forskel i håndteringen af det her. Er vi bedre kørende ved at spærre dem inde, isolere dem?

Jeg siger ikke, at privat indkvartering løser problemet, men jeg tror, det er *så dumt* af os, at vi ikke en gang imellem lader private mennesker tage over, når der er nogle, der føler, de har et overskud til at give en hånd. Jo flere danskere, der kommer i kontakt med disse mennesker og hører om, hvilke problemer de er flygtet fra, jo bredere bliver forståelsen. Jo mere vi lukker dem inde og isolerer dem og holder dem for sig selv, jo mindre bliver forståelsen.

Regeringen kan jo så vælge, hvad den vil. Men udgangspunktet for det her er selvfølgelig, at vi ustandselig tager folks muligheder fra dem for at tage et personligt ansvar.

I mine mørke stunder synes jeg, vi er blevet mere og mere lemlæstede med hensyn til at kunne hjælpe hinanden med et eller andet. Der skal krisepsykologer på. Der skal fagfolk til de mest basale menneskelige problemer, som ikke engang er nye: død, sorg. Vi skal have krisepsykologer på hver gang. Hvorfor? Fordi vi har lært hinanden, at det skal der fagfolk til. Vi skal ikke tage et personligt ansvar. Vi har ikke noget at give af. Vi kan bare vakle videre, og det er altså